

καὶ μετεκόμιζον εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἡνάγκαζον νὰ ἐργάζωνται τὴν γῆν, ἐπιβάλλοντες διὰ τὰ ἑλάχιστα πταισμάτα ἀπανθρωποτάτας καὶ βαρβάρους πονάς, ἐξ ὧν αἱ συνηθέστεραι ἦσαν ἡ μαστίγωσις καὶ αἱ ἐπὶ τῶν χειρῶν διὰ πλατέος κοπάνου πληγαὶ, ἐνεργούμεναι ὑπ' αὐτῶν τῶν ἴδιωτητῶν τῶν ἀγρῶν, ἐκτελούντων ἔργα δημίου μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας καὶ ἐνώπιον τῶν ἰδίων αὐτῶν γυναικῶν, αἵτινες, κινούμεναι βέβαια ὑπὸ τῆς διαθρυλλουμένης εὐαίσθησίας τοῦ ὥραίου φύλου τῆς Δύσεως, ἐθεώρουν ὃς εὐχάριστον διασκέδασιν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τοιούτων βαρβάρων ποιῶν καὶ παρευρισκόμεναι μετὰ τῶν βρεφῶν αὐτῶν, ἐσυνείθιζον αὐτὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ ταῦτα αἰσθήματα τῆς Δυτικῆς ήθικῆς καὶ φιλανθρωπίας, ὡς ἡ πρὸ δόθαλμῶν εἰκονογραφία παριστᾶ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν τοιούτων βαρβάρων καταχρήσεων ὕφειλον νὰ ἥναι ἐπίσης φρικτὰ καὶ ὀλέθρια· διότι οἱ Μαῦροι, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὴν ἀφόρητον τυραννίαν καὶ τὰ σκληρὰ βάσανα τῆς Εύρωπαικῆς δουλείας, μετεχειρίζοντο κατὰ τῶν κυρίων αὐτῶν πάντα τὰ παρ’ αὐτοῖς μέσα· ἐπυρπόλουν δηλαδὴ τὰς ἀποθήκας διὰ νὰ βλάψωσι ὑλικῶς τοὺς κτηματίας, ἐφαρμάκευον αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν, καὶ πολλάκις ηύτοχειρίζοντο διὰ νὰ ζημιώσωσι τοὺς φιλαργύρους αὐτῶν κυρίους. Οἱ "Αγγλοί καὶ Γάλλοι, μετὰ τῶν δοποίων συνηγόρησαν ἀκολούθως καὶ αἱ λοιπαὶ Εύρωπαικαὶ κυβερνήσεις, ἐπροκήρυξαν ἐσχάτως τὴν κατάργησιν τῆς σωματεμπορίας, καταδιώκοντες ὡς πειρατὰς τοὺς μετερχομένους αὐτήν· μ’ ὅλα ταῦτα ἡ καταισχύνουσα τὴν ἀνθρωπότητα δόδελυρά αὕτη ληστεία εἰσέτι δὲν ἔξελιπε παντελῶς.

ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ ΤΟΥ ΣΙΑΜ ΝΥΜΦΕΥΘΕΝΤΕΣ.

"Οταν εἰς τὸ τρίτον φυλλάδιον τῆς "Αποθήκης περιεγράψαμεν τὸ παραδοξότατον καὶ μοναδικὸν ἴσως τοῦτο παράδειγμα τῆς φύσεως, δηλαδὴ τὴν ἴστορίαν τῆς ζωῆς, τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὰ ἡθη τῶν Διδύμων τοῦ Σιάμ, παραστήσαντες καὶ τὴν εἰκονογραφίαν τῶν παραδόξων τούτων ὄντων, πολλοὶ ὑπέθεσαν δικαίως, ὅτι ἡρανίσθημεν τὴν διήγησιν ταύ-

την ἐκ μυθιστορικοῦ τινος διηγήματος· ἀλλὰ πόσον οἱ τοιοῦτοι θέλουσιν ἔτι μᾶλλον θαυμάσει μαθόντες, ὅτι οἱ Δίδυμοι τοῦ Σιάμ καὶ ἐνυμφεύθησαν καὶ ἐτεκνοποίησαν καὶ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν γεωργικὴν, λαμβάνοντες ἐνεργητικὸν μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς ἐκλογὰς τῆς νέας αὐτῶν πατρίδος. Ἰδού τὸ ἀναφέρει περὶ αὐτῶν ἡ γενικὴ ἐφημερίς τῆς Αὔγουστης ὑπ’ ἀριθ. 322 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Νοεμβρίου 1847.

"Οἱ Δίδυμοι τοῦ Σιάμ "Εγκης καὶ Χάγκης, περὶ τῶν ὁποίων ἔγεινε καὶ ἄλλοτε πολὺς λόγος, καὶ οἵτινες πρὸ δεκαπέντε περίου ἐτῶν ἐφάνησαν εἰς τὴν Εύρωπην καὶ ὁ Μπουλιβέρος (Buliver) ὑμνησαν εἰς τὰ ποιήματα αὐτοῦ, ζῶσιν ἀκόμη εἰς τὰς δόμοσπόνδους πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν πόλιν Μαούντ—Αἴρυ (Mount—Airy) τῆς Δυτικῆς Καρολίνας. Αὐτοὶ εἶναι νυμφευμένοι καὶ ἔχουσιν ἀρκετὰ μεγάλας οἰκογενείας, καθὼς ἀναφέρει ἡ ἐφημερίς Ράλεϊ Ρικόρτερ (Ralei Recorder). Εἰς τὸ πατρικὸν αὐτῶν ὄνομα προσέθεντο καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Μπάγκερ (Banker) πρὸς τιμὴν τινος εὐεργέτου αὐτῶν ἐκ Νεοθοράκου. Πορίζονται δὲ τὰ ἀναγκαῖα καταγινόμενοι εἰς τὴν γεωργικὴν καὶ ζῶσι μετρίως καὶ οἰκονομικῶς, ἀγαποῦσι τὸ κυνήγιον καὶ ἐν γένει φαίνονται ὅτι εἶναι εὔτυχεις. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν εἶναι τοῦ δόγματος τῶν ἀναβαπτιστῶν, καὶ κατάγονται ἀπὸ τιμίους γονεῖς· οἱ Δίδυμοι ὑπάγουσι συνεχῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν· ὡς δὲ πρὸς τὰ πολιτικὰ αὐτῶν φρονήματα εἶναι Οὐίγκοι (whigs) καὶ λαμβάνουσιν ἀρκετὸν μέρος εἰς τὰς ἐκλογάς. "

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

(Τμὸς I. Δε—Κιγάλλα.)

Κυκλαδίδες ἐκαλοῦντο κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου καὶ Στράβωνος, αἱ περὶ τὰς Δήλας εὑρισκόμενοι νῆσοι, συμποσούμεναι κατ’ ὀρχαῖς μὲν εἰς δώδεκα, ἀκολούθως δὲ εἰς τὰς ἔξης 14, κατὰ τὸν Πλίνιον, δηλονότι, τὴν "Ανδρον, Τῆνον, Μύκωνον, Σκύρον, Σίφων, Σέριφον, Πρεπέσινθον (Δεσποτικὸν), Κύθην, Εγλοσθένην (Δῆλον), Ρηγίαν, Σύρον, Θλίαρον, Πάρον, καὶ Νάξον. Κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα εἰς τὰς

έξη; 16, δηλ: Νήσον Ἐλένης (Μακρωνῆσι), Κέαν, Κύθινον, Σέριφον, Μῆλον, Σίφον, Κίμωλον, Ηρεπέσσινθον, Ὀλίαρον, Νάξον, Πάρον, Σύρον, Μύκωνον, Τήγον, "Ανδρον, καὶ Γύαρον, ἐξ ὧν τὰς τελευταίας δὲ μὲν Ἀπολλώνιος ὄνομάζει Μηνοΐδας νήσους, δὲ δὲ Σουΐδας συγκατατάττει εἰς τὰς Σποράδας. Εἰς δὲ τὸν νῦν Νομὸν τῶν Κυκλάδων συμπεριλαμβάνονται οὐ μόνον ὅλαις αἱ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος ἀναφερόμεναι νῆσοι, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ αἱ νότιαι Σποράδες Πολύκανδρος, Σίκινος, Ἰος, Ἀμοργὸς, Θήρα, Θηρασία, καὶ Ἀνάφη, ὡς καὶ τινες ἐρημόνησοι. Ἀπασαι αἱ νῆσοι αὗται κεῖνται μεταξὺ τῆς 21, 55', καὶ 22, 50' μοίρας μήκους ἀπὸ τὸν Μεσημβρινὸν τῶν Παρισίων, καὶ μεταξὺ τῆς 36, 10', καὶ 38, 3' μοίρας πλάτους. Εἶναι ἐν γένει πετρώδεις καὶ ὅρειναι, ὡς λείψανα τόπου πλημμυρισθέντος ἀπὸ τὴν θάλασσαν, συγκείμεναι τὸ πλεῖστον μέρος ἀπὸ φλεβόλιθον (gneiss), μικοσχίστην, στεατοσχίστην, τιτανώδη στρώματα, καὶ κοκκόλιθον, ἀλλαι δὲ ἐξ ἥφαιστιακῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον γεννημάτων δηλ: ἀπὸ πιπερίνην, λάθαν, βασάλτον, ὁξυδιανήν, τόφον, κίσιριν κ. λ. τοιαῦται εἰσὶν ἡ Θήρα, Θηρασία, Μῆλος καὶ Κίμωλος. Εἰς ὅλας δὲ ἀπαντῶνται πλουτωνικαὶ ἔναποθέσεις μεμιγμέναι μετὰ μικοσχίστου, καὶ φλεβολίθου. Κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος αἱ νῆσοι αὗται εἶναι γυμναὶ ἀπὸ δένδρα οὐ μόνον διὰ τὸ πετρῶδες τῆς φύσεώς των, ἀλλὰ καὶ διότι ταῦτα εἶναι ἀναλόγως ὀλίγα τὸν ἀριθμὸν καὶ σποράδην φυτευμένα. Τὰ ἄλλα ὅμως φυτὰ δὲν εἶναι σπάνια, μάλιστα κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξιν. Ποταμοὺς φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν ἔχουν, ἀλλ' ὑπάρχουν πολλοὶ χείμαροι, ἐξ ὧν οἱ σημαντικώτεροι εἰσὶν οἱ τῶν νήσων Νάξου, "Ανδρου, Κέας, Σίφον, καὶ Τήγουν. Ρύακες δὲ καὶ ἄλλα πότιμα ὑδάτατα ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς ὅλας τὰς νήσους, ἔξαιρουμένων Θήρας, Θηρασίας, καὶ Κιμώλου, ὅπου ἔνεκα ἐλλείψεως ρέοντων ὑδάτων κάμνουν χρῆσιν τοῦ τῆς θροχῆς εἰς δεξαμενὰς φυλαττομένου. Λίμναι δὲν ὑπάρχουν ἐν γένει: εἰς πολλὰς ὅμως νήσους εὑρίσκονται λειβάδια διέγρα καὶ ἐλώδη ἀκαλλιέργητα, καὶ πλημμυρίζοντα τὸν χειμῶνα, μάλιστα ὅταν ἦναι πολυομβρία, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἐπικρατοῦσιν ἐπιδημίως διαλείποντες πυρετοί. Δι-

μένες ὑπάρχουν πάμπολλοι, ἐξ ὧν ὑπερέχουν ὁ τῆς Μήλου, Σύρου, Ναούσης ἐν Πάρῳ, καὶ Ἰου. Ἀκρωτήρια ὑπάρχουν φυσικῷ τῷ λόγῳ εἰς ὅλας τὰς νήσους. Πορθμοὶ ὥσαύτως δὲν λείπουν, ἀλλ' ὡς τοιούτοις θεωροῦνται κυρίως ὁ τῆς Πάρου καὶ Ἀντιπάρου, καὶ ὁ Ἰκάριος λεγόμενος, ὅστις κεῖται μεταξὺ Τήγου καὶ Ἰκαρίας, νήσου τῆς Τουρκίας. Ὁρη ὑπάρχουν ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλας τὰς νήσους, πλὴν τὰ ὑψηλότερα εἰσὶν τὸ τοῦ Διὸς (Δία), Κορώνης καὶ Φαναρίου ἐν Νάξῳ, ὃν τὸ πρῶτον ἔχει ὑψός, κατὰ Γοττιέρον, πόδας Γαλλικοὺς 3, 096.

Τὸ τοῦ Πετάλου καὶ τὸ τῆς Κουβάρας ἐν "Ανδρῷ. Τὸ τοῦ Τσικνὰ ἐν Τήγῳ.

Τὸ τοῦ Ἀγίου Ήλιοῦ ἐν Μήλῳ, οὐ τὸ ὑψός εἶναι, κατὰ τὸν αὐτὸν Γοττιέρον, π. γ. 2, 400.

Τὸ τῆς Μαρπίσης (Ἀγίου Ήλιοῦ) ἐν Πάρῳ, οὐ τὸ ὑψός π. γ. 2, 370, ὡς λέγει ὁ Γοττιέρος.

Τὸ αλίμα τῶν Κυκλάδων εἰν' ἐν γένει εὔχρατον ἔνεκα τῆς γεωγραφικῆς καὶ ἀστρονομικῆς θέσεως, τῆς θαλάσσης, τοῦ μετρίου ὑψούς αὐτῶν, καὶ τῶν ἐπικρατούντων τὸ θέρος ποντίων ἀπαρκτίων ἀνέμων ὥστε τὸ θερμόμετρον κινεῖται τὸν μὲν χειμῶνα μεταξὺ 6-10, τὸ δὲ θέρος μεταξὺ 18-22, 0 μορῶν Ῥωμύρου.

Τὸν χειμῶνα σπανίως χιονίζει, ἔξεναντίκις θέρειει ἀρκετὰ, οὐχὶ ὅμως συνεχῶς ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων· αἱ δὲ θροχαὶ ἄρχονται συνήθως κατὰ τὸν Ὁκτωβρίου μῆνα καὶ τελειώνουν κατὰ τὸν Μάιον ἢ καὶ προϊμώτερα.

"Ως πρὸς τὴν πολιτικὴν Γεωγραφίαν τῶν νήσων τούτων, αὗται ἐξ ἄρχαίων χρόνων κατωκήθησαν ἀπὸ Φοίνικας καὶ Κάρας, τοὺς δόποις ἐκβαλόντες οἱ Ἑλληνες ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπιχημάτισαν ἴδιαίτερα Βασίλεια, ἢ πολιτείας, διὸ πολλάκις θλέπομεν αὐτὰς συμμαχούσας μὲ τὰς Ἀθήνας· οὕτω κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ναυμαχίαν εἶχον λάθει μέρος διάφοροι νῆσοι καὶ ἴδιας ἡ Κέως, Νάξος, Κύθινος, Σέριφος, Σίφονς καὶ Μῆλος. Τινὲς δὲ, ὡς ἡ Νάξος, ὑπερισχύουσαι τῶν ἀλλων ἐδυνήθησαν πρὸς καιρὸν νὰ ὑποτάξωσι τινας ἐξ αὐτῶν. Ὁλαις ὅμως ὑπέκυψαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Ἀθηναίων, τινὲς δὲ καὶ εἰς αὐτῶν τῶν

Περσῶν τὴν εἰσβολήν. Μετὰ τὴν ἡτταν ὅμως τῶν Περσῶν ἔγιναν ὑποτελεῖς εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκολούθως δὲ ὑπέκυψαν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ρωμαίων, διὸ μέχρι τοῦδε σώζονται εἰς πολλὰς νήσους ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα πρὸς τιμὴν τῶν Καισάρων, ὡς καὶ νομίσματα φέροντα τὰς προτομὰς αὐτῶν. Μεταφερθείσης δὲ τῆς Αὐτοκρατορίας ἔδρας ἀπὸ Παλαιὰν εἰς Νέαν Ρόμην, αἱ Κυκλαδεῖς ἔμειναν ὑπὸ τὴν Κυριαρχίαν τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων· ἀλλὰ κατακτηθείσης τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης ὑπὸ τῶν Γαλατῶν κατὰ τὸ 1204 ἔτος, διάφοροι τῶν εὐπατρίδων Ἐλλήνων ὠφελούμενοι τῆς ἀδυναμίας τοῦ βασιλεύοντος Βαδοῖνου ἐκηρύχθησαν ἡγεμόνες ἀνεξάρτητοι· διαφόρων τοῦ Κράτους μερῶν, καὶ μάλιστα τῶν νήσων· ἐπομένως ἀναλιθών τὰς ήνιας τοῦ Κράτους ὁ τοῦ Βαδοῖνου ἀδελφὸς Ἐρρίκος, καὶ μὴ δυνάμενος ἀλλως πᾶς νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἡγεμονίσκους τούτους, ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς αὐτοῦ ἀδελφούς καὶ τοὺς συνδραμόντας εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐνετούς νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῶν περὶ ὃν ὁ λόγος αὐτοχειροτονήτων ἡγεμόνων, ἰδίοις ἀναλώμασι καὶ καὶ πρὸς ἕδιον αὐτῶν ὄφελος· ὅθεν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐσυστήθησαν τότε κατὰ τὴν Ἐλλάδα διάφορα μικρὰ κράτη ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν εὐπατρίδων Γαλατῶν καὶ Ἐνετῶν. Μεταξὺ δὲ τῶν Ἐνετῶν οἵτινες ἐπεχείρησαν τοιαύτας ἐκστρατείας εἰσὶν Ἀνδρέας ὁ Γρίτης, ἦ ὡς ἄλλοι λέγουν ὁ Γίζης, ὅστις κατέκτησε διαφόρους νήσους καὶ ἐκ τῶν Κυκλάδων τὴν τε Τήνον καὶ Μύκωνον· καὶ Μάρκος ὁ Σανούδος, ὅστις κατέρχας κατέκτησε τὴν Νάξον καὶ ἀκολούθως τὴν Πάρον, Ἀντίπαρον, Θήραν, Ἰον, Ἀνάφην, Κίμωλον, Μῆλον, Σίφων, Σίκινον κ. λ. εἰς ἐκάστην τῶν ὅποιων φροδόμησε μικρόν τι φρούριον καὶ ἀφῆκε Διοικητὴν καὶ ἀνάλογον φρουράν. Ἀσφαλήσας οὕτω τὴν κατοχὴν τῶν κατακτηθεισῶν νήσων ὁ Σανούδος ἥθελησε ν' ἀπαλλαχθῇ καὶ τῆς Ἐνετικῆς κυριαρχίας ἐπομένως κατέφυγεν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἐρρίκου, ὅστις ὑπερασπίσας αὐτὸν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἐκήρυξεν ἀνεξάρτητον κυριάρχην τῶν περὶ ὃν ὁ λόγος νήσων, ὑπὸ τὸν τίτλον Δουκὸς τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ Πρίγγιπος τῆς Αὐτοκρατορίας. Οὕτως ὁ Σανούδος ἡγεμόνευσε

ὅδεκα ἔτη ἀποβιώσας κατὰ τὸ 1220 ἔτος, ἡ δὲ κυριαρχία μετέβη ἀλληλοδιαδόχως εἰς εἴκοσι καὶ ἓνα ἐκ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, ἡγεμονευεύσαντων κατὰ συνέχειαν 330 ὡς ἔγγιστα ἔτη, ὅτε κατὰ τὸ 1537 κατακτηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ὁθωμανοῦ Ἀρχιναυάρχου τοῦ καὶ περιθούτου Ξανθογένους (Barbarossa) ὅλαις αἱ νῆσοι, ἔξαιρουμένης τῆς Τήνου, μετέβη τὸ Λουκάτον, κατὰ διαταγὴν τοῦ τότε βασιλεύοντος Σουλτάνου Σουλεϊμάνου Β'. εἰς τὸν Ἰσραηλίτην Ἰωσήφ Νάκην, καὶ οὐχὶ, ὡς τινες τὸν ὀνομάζουν, Ἰωάν Μιχέ, ὅστις ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ Κράτος του, ἀλλὰ πέστειλεν ὡς τοποτηρητὴν καὶ ἐπίτροπόν του τὸν Ἰσπανὸν νομοπρολύτην Φραγκίσκον Κορονέλλον. Ἀποβιώσαντος δὲ τοῦ Ἐβραίου τούτου Δουκὸς, τὸ μὲν Δουκάτον κατηργήθη, αἱ δὲ νῆσοι μετέβησαν ὑπὸ τὴν ἀμεσον τῆς Ὁθωμανικῆς Κυβερνήσεως ἔξουσίαν, χαίρουσαι ὅμως προνόμιά τινα ἢ καθίστων αὐτὰς σχεδὸν ἀνεξαρτήτους, ὅθεν καὶ ὡς ἐκ τούτου τοὺς Αἰγαίοπελαγίτας οἱ Ὁθωμανοὶ λαγωούς (ταούσαν) μεταφορικῶς εἰς τὴν αὐτῶν γῆλωσσαν ἐπωνόμαζον, ὁ σημαίνει ἐλευθέρους.

Ο χριστιανισμὸς εἰσήχθη εἰς τὰς Κυκλαδας κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα, συνεργείᾳ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἀγίου Ιωάννου, ὅστις εὑρισκόμενος ἐν Πάτμῳ ἀπέστειλεν εἰς Νάξον ἐνα τῶν μαθητῶν του διὰ νὰ διδάξῃ τὴν νέαν θρησκείαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἀφ' ὅπου πιθανῶς διεδόθη ἀκολούθως καὶ εἰς τὰς ἄλλας νῆσους, εἰς ἃς φαίνεται ἐκαμεν ἐν γένει μεγάλας προόδους, καθότι εἰς τὴν ἐν Χαλκιδόνι Σύνοδον, συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὸ 451 ἔτος, παρευρέθησαν διάφοροι τῶν Κυκλαδῶν Ἀρχιερεῖς.

Κατὰ δὲ τὸ 1770 ὑπέκυψαν πρὸς καιρὸν αἱ τοῦ Αἰγαίου νῆσοι εἰς τὴν Ρωσικὴν δυναστείαν, ναυσταθμοῦντος τότε τοῦ Ρωσικοῦ στόλου ἐν Ναούσῃ τῆς Πάρου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Ἀλεξίου τοῦ Ὁρλώφ. Κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1821 ἔτους ἐγερθεῖσαι τοῦ ληφτάργου, ἀνύψωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ γενναίως ἔδραξαν τῶν ὅπλων ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῆς πατριόδος σωτηρίας, ὅθεν καὶ εἰς τὸ νέον τῆς Ελλάδος Βασίλειον συμπεριελήφθησαν, συνιστῶσαι ὑπὸ ἐνα τῶν δέκα τοῦ Κράτους Νομῶν συγκείμενον ἐκ τῶν ἔξης ἐπτὰ ἐπαρχιῶν, δῆλο. τῆς Σύρου, Νάξου, Θήρας, Μήλου, Κέας, "Ανδρου, καὶ Τήνου, καὶ ἔχουσιαν κα-

τοίκους ώς ἔγγιστα 119,118, ώς εἰς τὸν ἀκούλουθον πίνακα.

Ἄπογραφικὸς πίναξ τοῦ Νομοῦ
τῶν Κυκλαδῶν.

"Ανδρες.	28,202
Γυναικες.	30,240
"Αρέβενα παιδία μέχρι 18 ἔτῶν. . . .	25,270
Θήλεα	26,642
Νέοι ἀνύπανδροι μέχρι 25 ἔτῶν. . . .	5,500
"Ελλ. δημόται ἄλλων τοῦ κράτους μερῶν.	2,641
Ξένοι.	693
Οικογένειαι.	23,313

(Ἐκ αὐτῶν εἰσὶν.)

Γεωργοὶ.	13,694
Ποιμένες.	1,295
Τεχνῖται.	2,958
Μεγαλέμποροι.	26
Μικρέμποροι.	1,409
"Αλλοι βιομήχανοι.	2,652
Κτηματίαι.	9,492
Στρατιωτικοὶ.	620
Ναυτικοὶ.	7,962
Δημόσιοι ὑπάλληλοι.	300
Διδάσκαλοι.	100
Δικηγόροι.	8
'Ιατροχειρουργοὶ.	22
Συγγραφεῖς.	8
'Ιερεῖς	634
Μαθηταὶ σχολείων.	5,709
Φυσικῶς ἀνίκανοι.	700
Όλικὸς ἀριθμὸς κατοίκων	119,188.

Ἐκ τούτων δὲ μόλις 11,400 εἰσὶ τοῦ Δυτικοῦ δόγματος.

Οἱ νησιῶται οὗτοι κατὰ μὲν τὸν φυσικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα, εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος αἴματο-λυμφατικῆς ἔξεως, εὐρώστου κράσεως, καλῆς μὲν ἀλλ' ὀλίγον κοιραδόδους διαπλάσεως, ὑψηλοῦ μᾶλλον ἢ μικροῦ ἀναστήματος, εὐειδοῦς φυσιογνωμίας, καὶ ζωηροῦ πνεύματος· κατὰ δὲ τὸν ήθικὸν εἰσὶ σώφρονες, θρῆσκοι, ἐγκρατεῖς, φιλόπονοι, φιλόξενοι, καὶ εὐάγωγοι.

Τὰ δὲ προϊόντα τῶν Κυκλαδῶν εἰσὶ σῖτος, κρι-

θὴ, σμιγάδι, σίσαρος, ὅσπρια, οἶνος, ἔλαιον, κρόμια, σῦκα, κίτρα, πορτοκάλια, κυδώνια, λαιμόνια, ρώδια, ζίζυφα, ἀρμύγδαλα, διαφόρων ἄλλων εἰδῶν καρποί, λαχανικά, θελανίδιον, ἵξις, βαμβάκιον, κρόκος, μέλι, ζῶα διαφόρων εἰδῶν, μετάξι, μαλλίον, τυρὸς, μυζιθρα (κοπανιστὴ), βούτυρος εἰς ὀλίγην ποσότητα ἀσβεστός, μηλόπετραι, ἄσπα, σμυρίγλυς, γύψος, μάρμαρος· μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, μαγνητοῦ, ἀντιμονίου, ἀμιάντου· ἄλας, σφόγγοι, πόλυποι καὶ ἄλλα τῆς θαλάσσης προϊόντα· κάλτια, χειρόκητια ἀπὸ μετάξι καὶ ἀπὸ μαλλίον ἢ βαμβάκιον, φλανέλας, σκούφους, πανία ἐκ βαμβακίου, πίλους ἀχύρινους, ἀγγεῖα πήλινα, ζυμάρια (οἷον μακαρώνια κτλ.), γλυκίσματα, οἶον λουκούμια, κτλ. ῥοσόλια, συρόπια, ράκιον, οἰνόπνευμα, κτλ. κτλ. Τὸ ἐμπόριον, ἔξαιρουμένης τῆς Σύρου, περιορίζεται εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν ἴδιων προϊόντων ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην νῆσον, ἢ ἀλλο μέρος τοῦ Κράτους, καὶ εἰς ὀλίγας τινὰς εἰς τὴν ἄλλοδαπήν.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΕΝ ΣΑΑΡΔΑΜ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ.

Διακόσια ἔτη παρῆλθον ἀφ' ὅτου ὅλοι οἱ διὰ τῆς Όλλανδίας διερχόμενοι πάσης τάξεως ἔθνους καὶ έθνομοι περιηγηταὶ, ἐκκλίνουσι τῆς πρὸς τὸ Ἀμεστελέδαμον ἀγούσης δόδου, ἵνα ἐπισκεφθῶσι μετ' ἐκπλήξεως καὶ σεβασμοῦ τὴν εἰς τὸ χωρίον Σααρδάμ εἰσέτει σωζομένην πενιχρὰν οἰκίαν τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐνδόξου τούτου μνημείου ἀδιάκοπος συρρόη, ὥστε τὸ βιβλίον, ὃ δ Μνήμων, δ ἐμπεριέχων τὰ ὀνόματα καὶ γνωμικὰ τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν οἰκίαν ταύτην περιηγητῶν, ἀριθμεῖ σήμερον ἔβδομοντα τέσσαρας μεγάλους τόμους, ἔξακολουθούσης ἀκαταπαύστως τῆς συνεχείας τῆς εἰς αὐτὸν ἐγγραφῆς.

Ἡ οἰκία αὕτη κτισθεῖσα ἐν ἔτει 1632 ὑπῆρξεν ἡ κατοικία τοῦ μεγάλου Πέτρου, ὅτε κατὰ τὴν ἐν τῷ χωρίῳ διατριβὴν αὐτοῦ ὁ μέγας οὗτος καθιδρυτὴς τῆς μεγάλης Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας ἐμάκινθανε τὴν ναυπηγίαν ὑπὸ τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ ὄνομα ἀπλοῦ τεχνίτου.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας διαιρεῖται εἰς δύο θαλάμους, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐμπεριεῖχε τὸ ἐργοστάσιον τοῦ